

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 54. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628100864/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

hæver, bør I da ikke ogsaa adlyde Guds evige Bud, som jeg forkynder?

Han saa appellerende paa Fogeden, og Landfoged Harme nikkede.

— Og naar I betale Landskyld og Skat til Kongens Lejebød, bør I da ikke ogsaa betale Eders Skyldighed til Guds Kirke?

Fogeden nikkede igen indrømmende. Hr. Wenzel svang sig videre op: — Og naar I yde Tjeneste og betale Matrikulskat til Militæret og dets Befalingsmand, ere Eders Forstandere i Herren da ikke saa meget værd, at I yde dem Tiende?

Hans Øjne strejfede Løjtnanten, som snørksøv i al sin højrede Pragt. Saa vendte hans Blik tilbage til Fogeden, ja, det var næsten som om denne Prædiken var ved at udarte til en Samtale med Fogeden. Og Fogeden nikkede atter naadigt.

— Thi Præsten, vedblev Hr. Wenzel, *Præsten* er Eders aandelige foresatte, indsat af Den Hellig Aand — og for Resten ogsaa af Hans Kgl. Majestæt — paa samme Maade som Landfoged og Lagmand, Handelsforvalter og Sorenskriver ...

Han sendte sin Broder et Blik, i hvis inderste Grund laa en Slags mild Behrejdelse. Men saa saa han hurtigt igen paa Landfogeden og fortsatte: ... æh, paa samme Maade som disse ere Eders høje verdslige foresatte, som I bør agte og elske. Fortæres ikke paa Præsten, fordi han siger Eder Sandheden. Selv de højeste bør ikke sidde hans Formaninger overhørige, om ikke for hans ringe Persons Skyld, saa for hans Embedes Skyld.

Nu var det sagt. Hr. Wenzel gjorde en Pause, hans vandblaa Øjne flakkede lidt uvist om, som søgte han at udgranske Virkningen af sine Ord. Saa fortsatte han: — Fremdeles taler Apostelen til os i Dag: Men vi formane Eder, Brødre, paaminder de uskikkelige ...

Pludselig var det, som om han faldt i Slaver. Anna Sophie — nu saa han hende! Og Handelsforvalteren saa han ogsaa. Gennem et af Kirkens Vinduer kunde han se over paa Præstegaarden, og dér, inde i Kammeret, saa han haade sin Kone og Handelsforvalteren ...

Han stod og svajede, fæltede ingenting, følte ingenting. Det var nærmest, som om han drømte. Anna Sophie og Handelsforvalteren! Hvorledes var det nu ... han huskede det ikke straks ... der havde hele Tiden været noget om dette, dette havde han hele Tiden vidst!